

HIP LINKCHAIN

DOET Z'N ZEGJE

interview: Dick Shurman/bewerking & vertaling: Kees van Wijngaarden/inleiding: Rien Wisse

'Vreemde naam' zegt de één, 'gekke tandjes', meent de ander, 'wel eens van gehoord' zucht een derde... 'Wie?'..... 'Hij heette toch Lankchan?'. Het zijn kreten van wel zeer uiteenlopende mensen - al dan niet bluesliefhebber - die we toevallig confronteerden met de hoes van de elpee 'AIR-BUSTERS' van Hip Linkchain op het Nederlandse Black Magic-label.

Toegegeven, het gaat hier niet om een ster, maar wel om een talent, aanwezig bij een zanger/gitarist die de eerste halve eeuw van z'n leven er al op heeft zitten.

Tien jaar geleden - zie BLOCK 17 - signaleerden we de man in Chicago. Dat deden enkele Fransen ook met als gevolg: mediocere schijven. Meer platen - van sterk uiteenlopende kwaliteit - volgden en in 1980 mocht de man enkele nummers brengen in een Chicago Blues Festival in Europa.

Met een vechtersmentaliteit stak Hip de tijdens deze trip verdiende centen in een plaat die in Amerika werd uitgebracht.

Meer Amerikaanse platen en een bredere aanhang in de clubscene van de Windy City volgden en de naam van deze West Side gitarist leek - zeker lokaal - een vertrouwde klank te krijgen.

'Wie knokt, bereikt iets' is een welbekende uitspraak en voor Linkchain begint dat er inmiddels aardig op te lijken. Z'n eerste elpee die nu eens echt kon worden opgenomen onder de bijna optimale omstandigheden - 'Airstusters' - ligt nu in de winkel. Bovendien nemen de geruchten dat de man met eigen band een paar zomer-optredens in de oude wereld zal doen, toe. Kortom: Het briesje voor de storm is al voelbaar. Genoeg reden voor ons om de man door middel van een interview alvast nader te introduceren.

Hip Linkchain (Utrecht, 1980 - foto: Gerard Robs)

Dick Shurman: *Nou, laten we maar bij het begin beginnen. Waar en wanneer ben je geboren en wat is je echte naam?*

HL: Ik ben geboren in de buurt van Jackson, Mississippi als Willie Richard op 10 november 1936 en al gauw kreeg ik als baby de bijnaam Hipstick. M'n vader noemden ze Linkchain en liep rond met een ketting waarmee hij boomstammen versleepte. Die droeg hij altijd om z'n nek, hij was zelf trouwens ook een boom van een kerel, en daarom noemden ze hem 'Linkchain'.

-Waar kwam die naam Linkchain vandaan?

HL: Zie je, m'n vader was een 'logger' en liep rond met een ketting waarmee hij boomstammen versleepte. Die droeg hij altijd om z'n nek, hij was zelf trouwens ook een boom van een kerel, en daarom noemden ze hem 'Linkchain'.

-Je vertelde me dat je vader speelde, was hij gitarist?

HL: Ja, hij was een goede gitarist, hij kende de meeste nummers die toen populair waren en hij en mijn oudste broer speelden regelmatig op 'Fish Fries'..... 'Satur-

day Night Fish Fries'.

-Wat waren de namen van je vader en je broer?

HL: M'n vader heette Dave en m'n oudste broer heette Jesse James Richard en ze speelden ontzettend veel nummers uit de jaren twintig en dertig en ze deden dat nog erg goed ook.

-Zou je ze professionele muzikanten kunnen noemen?

HL: In zekere zin wel ja, ze traden ten slotte erg veel op. Maar ze maakten nooit een plaat, die kans hebben ze nooit gekregen.

-Wat zijn de songs die je je van hen herinnert?

HL: Ze speelden onder meer 'Catfish', 'Turn Loose My Pony And Saddle Up My Black Mare', 'Happy Head Woman', 'Dust My Broom', dat soort dingen weet je wel. Soms ook nummers van Arthur Crudup. Het klonk erg goed, ze speelden nog niet elektrisch, want veel huizen in

Hip Linkchain 1968 (foto: Dusty Brown)

die tijd hadden nog niet eens electriciteit. Maar op het platte land hoorde je de muziek desondanks mijlen ver. Meestal stonden er rond de huizen hekken als afzetting, en als ze dan ergens speelden moest je eerst 25 cent betalen om er in te mogen en naar de muziek te luisteren. Er werd ook gedubbeld en kaart gespeeld. Dat noemden ze 'Saturday Night Fish Fries', die duurden soms de hele nacht.

-Ging je er ook heen?

HL: Soms wel. Ik herinner me dat ik voor het eerst naar zo'n feest ging toen ik een jaar of vier, vijf was. Behalve m'n vader hoorde ik ook andere muzikanten, oudere mannen vaak, die behoorlijk goed waren.

-Hoeveel ouder was je broer?

HL: Dertien jaar ouder, dat was Jesse. Jug, m'n andere broer, was drie jaar ouder dan ik. Jesse is in 1976 vermoord. Hij werd beroofd en door z'n hoofd geschoten. Hij was toen 51.

-Wanneer begon jij met spelen?

HL: Toen ik een jaar of acht was. Ik moest vaak op de kleintjes passen als de anderen op het veld werkten en dan pakte ik een gitaar en probeerde te spelen wat ik van m'n vader had gehoord en dat lukte vaak nog ook. Al snel speelde ik 'Catfish' en 'That's Allright Now Mama'. Ze wisten niet dat ik het deed. Ik leerde dus gewoon zelf hoe ik gitaar moest spelen. Toen verhuisden we in 1945 naar Louise, Mississippi en daar hoorde ik voor het eerst gitaristen die elektrisch speelden. Daar woonden ik tot m'n achttiende. In de Delta zag ik Boyd Gilmore en Elmore James en Bobby... uh hoe heet ie ook alweer (Dick: Bobby Parker?), nee Bobby.... ik ben het

vergeten. Het was een harmonicaspeler. Hij speelde versterkt en dat klonk goed. Later hoorde ik in Greenville mensen als Little Milton, Willie Love, Clayton Love, Charlie Booker, Dudlow (Taylor) en Rice Miller.

-Wat herinner je je van Boyd Gilmore?

HL: Hij kwam vaak in de buurt waar ik woonde. Het was een aardige kerel, alleen een beetje slordig. Hij kleedde zich bijvoorbeeld erg slonzig. Als hij een wit overhemd aan had, dan droeg hij dat drie weken en dan was er nog maar weinig wits aan. Toen ik nog met vrienden als amateur speelde, ik was toen een jaar of zestien, op feesten of in kleine kroegen, kwam hij wel eens langs en hij leerde me zo het een en ander.

-Was Boyd een goed muzikant?

HL: Hij was een goed gitarist, met een eigen stijl van spelen. Z'n slide-spel...dat deed hij gewoon met z'n vingers en niet met een flessehals of zo.

-Wie beïnvloedde jou het meeste?

HL: In die tijd waren dat Arthur Big Boy Crudup, Blind Lemon Jefferson en later in de jaren veertig Lightnin' Hopkins en John Lee Hooker en weer later werden Muddy Waters en Jimmy Rogers populair en al die mensen hadden invloed op me.

-Hoe lang woonde je nog in de buurt van Jackson?

HL: Ik bleef er nog tot 1955 en speelde er met een zekere Butch. Die speelde allemaal eigen nummers. Behalve ik zaten er een blazer en een drummer in z'n band. Het betaalde niet veel, zo'n anderhalve dollar per avond, maar het was een leuke tijd.

-Wat bracht je naar Chicago? Familie?

HL: Nee, het was eigenlijk niet mijn bedoeling om naar Chicago te gaan, maar ik wilde een elektrische gitaar en in het zuiden kon ik geen vast werk vinden om genoeg geld te verdienen om er een te kunnen kopen. Dus ik besloot om naar Chicago te gaan en daar een vaste baan in een fabriek te zoeken. Toen ik hier (in Chicago) kwam hadden oude kennissen van me een goedkope elektrische gitaar die ze me in bruikleen gaven totdat ik er zelf een kon kopen. De eerste gitaar die ik kocht was een Gibson L5. Daar ben ik goedkoop aangekomen. Ik betaalde er 150 dollar voor, inclusief de koffer. Die gitaar heb ik een aantal jaren gehad en toen heb ik hem ingeruild voor een Fender Stratocaster die 319 dollar kostte. Vervolgens had ik een goudkleurige Gibson Les Paul. Die heb ik gehouden tot 1962. Ik ruilde hem toen in voor een Epiphone.

-Had je een dagbaan in Chicago?

HL: Ja, overdag werkte ik en 's avonds speelde ik. Ik was verfspuiter en ik verfde onderdelen voor het leger, ook mijn vader en broers hebben daar nog gewerkt. Zelf ben ik niet in het leger geweest. Een paar keer heb ik me als vrijwilliger aangemeld, maar ik ben steeds afgekeurd.

-Zong je al toen je hier in Chicago kwam?

HL: Jazeker, nummers van Big Boy Crudup en 'Catfish' enzo. Dezelfde dingen die m'n vader en broer zongen.

-Wie maakte het meeste indruk op je in Chicago?

HL: Uh...Leo...Tall Black Leo...Leo Wilson was dat. Weet je, hij was een van de eersten die ik zag die zonder een capo speelde. Waar ik vandaan kwam speelde iedereen met een capo. Toen ik in Chicago kwam zag ik Leo, Freddie King, Magic Sam al die jongens.... Otis Rusk ook. Die speelden allemaal zonder capo. Ik moest nog leren hoe dat moest. Eigenlijk betekende het opnieuw gitaar leren spelen, accoord voor accoord. Dat lukte en ik begon een wat meer solide sound te krijgen. Dat was omstreeks 1958, we werkten toen met onder meer Willie Foster en Dusty Brown. Met Dusty maakte ik toen opnamen voor Bandera.

-Herinner je je nog hoeveel nummers je toen opnam?

HL: Alleen die twee nummers die toen uitkwamen dacht ik. We zijn er toen een dag mee bezig geweest.

-Hoe ontmoette je Dusty?

HL: Toen ik pas in Chicago was kwam ik in contact met Leroy, een drummer die naast m'n broer woonde. Leroy had al van mij gehoord via Big Jackson, een gitarist die ik uit Mississippi kende. Leroy nam me mee naar de diverse clubs. De eerste die ik toen zag optreden was Dusty Brown en daarna Little Mac. Dat was de eerste week voor mij in Chicago en het eerste week-end speelde ik al met ze samen.

-Hoeveel avonden per week speelde je?

HL: In het begin op vrijdag, zaterdag en zondagavond. Soms hadden we ook een paar maanden lang op woensdag een optreden erbij, maar we speelden dus voornamelijk in het week-end.

-Ontmoette je hier in Chicago nog artiesten die je al uit de Delta kende?

HL: Ja, Elmore James bijvoorbeeld. Die kende ik nog van de plantage. Voor hij wegging naar Chicago had hij m'n zuster naar de dokter gebracht. Ze was van een kar gevallen en had een stuk glas in haar voet gekregen. Hij (Elmore) nam de truck van de baas en bracht haar naar de dokter. Elmore bracht de truck terug en diezelfde avond leende hij vijftig dollar, liet z'n vrouw en vijf kinderen achter en vertrok

naar Chicago. Toen in 1951 het nummer 'Dust My Broom' opeens veel werd gedraaid, wisten we wie het was. Het was een veel verkochte plaat in het Zuiden. Er kwamen toen nog meer platen van hem, 'Standing At The Crossroads' enzo. In '53 kwam hij terug in Jackson en trad op in een club die Charlie Chan heette.

-Maakte het voor je loopbaan als muzikant nog wat uit dat je met Dusty Brown opnam?

HL: Nou nee, niet zo veel. Big Bill Hill toonde wel interesse in ons, maar ik was eigenlijk nog niet professioneel genoeg om eruit te halen wat er inzat. Toen de plaat van Dusty uitkwam was mijn naam bijvoorbeeld nergens terug te vinden. Big Bill Hill draaide de plaat wel vrij vaak en hij werd onze manager, hoewel hij ons niet al te veel werk bezorgde. Op een keer zouden we een optreden in Detroit hebben, maar op het laatste moment stuurde hij L.C. McKinley in onze plaats. Dusty had hem eigenlijk alleen maar als boekingsagent genomen, omdat hij bedreigd had de plaat niet te draaien als hij niet ook de boekingen mocht doen.

-Hoe vaak draaide hij die plaat?

HL: Oh, iedere dag wel, maar mensen als Magic Sam en Otis Rush kregen duidelijk veel meer aandacht op de radio. In die dagen had Muddy Waters ook een eigen radio-show en die draaide dan weer zijn voorkeur.

-Was Dusty vooral een Jimmy Reed stijl in die dagen?

HL: Dusty had zijn eigen stijl en die heeft hij nog steeds. Z'n muzikale voorkeuren liepen uiteen van Buster Brown tot Nat King Cole.

-Welke wending nam je muzikale loopbaan toen?

HL: We woonden eind jaren vijftig in een kelder op Roosevelt Road en hadden geen werk, dus oefenden we bijna de hele dag. Little Walter woonde er in de buurt en kwam vaak meespelen. Eddie

King, Willie Black, Willie Anderson, Lee Jackson en Lester Davenport waren ook van de partij. Op een dag kwam Otis Rush langs en vroeg of m'n broer Jug bas bij hem wilde komen spelen. Rush had veel werk in de grotere clubs, want hij had al diverse platen uit. Soms mocht ik meespelen en liet hij me zelfs een paar nummers zingen. Zo rond 1959 vormde ik een band met zanger Tyrone Davis.

We noemden die band The Chicago Twisters. Behalve ik waren dat Jug, m'n broer Tyrone en Robert Campbell. We speelden in veel grote danstenten in het voorprogramma van Magic Sam, Otis Rush en Freddie King. Rond 1960 kregen we een baan als begeleiders van Johnny Jones. Zie je, Jones was steeds dronken in die tijd en Howlin' Wolf ontsloeg hem. Toen kwam hij bij Magic Sam terecht en ook die ontsloeg hem. Hij kreeg toen een baan als pianist in de Silver Dollar Lounge en wij werden zijn begeleiders. De eigenaar van die tent liet op zondagavond vaak gasten komen om een aantal nummers te doen, zoals Howlin' Wolf, Muddy Waters, Sonny Boy Williamson en Magci Sam. Een prachtige tijd was dat.

-Dus je speelde met Johnny Jones in de Silver Dollar....

HL: Ja, ik, Jug en Bob - Black Bob - Bob Richards. Drie avonden per week. De vrouw van Johnny Jones maakte nogal veel heibel in de club. Ze wilde steeds geld. Misschien wel begrijpelijk, want Johnny Jones verdronk zowat alles. In ieder geval gaf de baas daar altijd het geld aan mij om de rest uit te betalen. Dat was ook om Jones nuchter te houden. Veel clubs betaalden de muzikanten al bij binnenkomst uit, zodat ze het geld weer voor een groot deel aan drank zouden besteden. Dus betaalde ik Johnny Jones pas achteraf uit. Johnny schopte zelf ook vaak herrie in die dagen. Hij en Sonny Boy - Rice Miller - hadden elke keer verschil van mening.

-Hoelang werkte je in de Silver Dollar?

HL: Een week of vijf, zes geloof ik. Daarna kwam Sonny Boy er met een eigen band en wij vertrokken naar de Happy Home. Morris Pejoe kwam toen ook in onze groep spelen. Het betaalde daar trouwens beter.

-Wanneer maakte je die opnamen met Eddie Shaw, die pas veel later uitkwamen?

HL: Eens even kijken.... 'Stole My Heart Away', dat was in 1963 dacht ik. Het was de bedoeling om 'Millionaire Blues' en 'Stole My Heart' uit te brengen. Het werd opgenomen in een kelder met vrij beperkte apparatuur en we werkten toen hard om het er goed op te krijgen en dat lukte toen na een dag ook wel. Maar de opnamen zijn toen niet uitgebracht, OK, toen nam ik het dus weer op voor die politiemans. 'Millionaire Blues' en 'On My Way' waren dat. Daarna maakte ik opnamen voor Sanns. 'Fishing In My Pond', dat was eigenlijk 'Porkchops', dat weer de basis is van 'Airstoppers' eigenlijk. Toen ik 'Fishing' voor het eerst opnam was ik er niet tevreden over. Ik nam het nog diverse keren op, omdat ik vond dat het beter kon. Onder andere in 1975 met Twist Turner, Prez Kenneth en Dave Clark.

-Welke van de drie singles die er van je uitkwamen vind je het beste?

HL: Zelf vind ik de beste single die er van mij uitkwam die voor Sanns, 'Millionaire Blues', met Eddie Taylor erbij. Voor Sanns nam ik genoeg materiaal op voor een hele elpee. Het label had met The Edwin Hawkins Singers nog een million seller: 'Oh Happy Days'. De eigenaar van Sanns was dacht ik Al Freeman. Hij had een belangrijke functie in de kerk, z'n vader was dominee. Ik wilde een gevarieerde elpee maken en nam afwisselend nummers op met dan weer Eddie Taylor en dan weer Jimmy Dawkins als ritme-gitarist. Willie James speelde ook nog mee. We namen toen zo'n twaalf nummers op.

-Zijn de master tapes er nog?

Hip Linkchain (jaren zeventig publicity-photo MCM - met dank aan Vredenburg)

HL: Nee Steve Wisner en Steve Tomashefsky hebben er al eens achter aan gezeten. De banden waren inmiddels alweer gewist. Ze hadden ze gewoon weer ergens anders voor gebruikt. Die kerel van Sanns wilde toen de opnamen klaar waren van mij 300 dollar hebben voor de eerste persing. Die had ik wel op dat moment, maar ik vond het onzin om zelf te betalen voor het uitbrengen van een plaat. Steve vertelde me dat de banden al in 1974 gewist zijn.

-Je vertelde me een keer dat Bob Koester (van Delmark Records) naar je kwam kijken en interesse toonde om opnamen met je te maken.

HL: Dat was voor het eerst in 1963 of 1964, maar dat ging niet door. In 1966 hoorde Shakey Jake dat Koester weer naar nieuw talent voor elpees op zoek was. Jake die z'n mondje wel bij zich had, ging naar Koester toe en bezorgde Magic Sam een contract. Sam deed een goed woordje voor mij en Koester kwam een paar keer naar me kijken. Iedere keer beloofde hij dat hij wat met me ging doen, maar hij had nooit een contract bij zich. Toen hij weer een keer kwam kijken was er een incident in de club. Een vrouw gooide een fles whiskey stuk tegen de muur en Bob kreeg een paar glasscherven tegen zich aan. Niets ernstigs of zo, maar hij stapte wel op en ging naar een club waar Jimmy Dawkins speelde, verderop in de straat. Die kreeg toen een contract aangeboden. Bob vertelde me toen steeds weer: 'De volgende die een plaat mag maken ben jij' en dat schoof zo steeds op. Bruce (Iglauer) werkte toen voor hem en hij was van plan een eigen label te beginnen. Hij vertelde me dat hij artiesten zou gaan opnemen die Koester over het hoofd had gezien. Eerst zou hij Hound Dog Taylor en nog een paar anderen en dan was ik aan de beurt. Maar daar kwam Fenton Robinson weer

tussen.

-Vervolgens maakte je opnamen met Twist Turner, die de deal met Stedman maakte.

HL: Die opnamen waren niet in de eerste plaats voor Stedman (JSP), die kocht ze pas later. We namen op in 1975 en Twist Turner zou een elpee uitbrengen met geld van z'n vader. Die wilde echter alleen maar geld geven om een single uit te brengen, en dat werd 'Confusion Blues'. Twist bleef het materiaal aanbieden aan diverse mensen in Europa. Engelsman John Stedman was geïnteresseerd en kwam in 1979 hierheen, kocht de band en het materiaal kwam in 1980 uit.

-Bracht Jimmy Dawkins je in contact met Marcelle Morgantini?

HL: Nee, Twist Turner vertelde me dat er een dame uit Europa kwam om opnamen te maken. Hij moest zelf naar Washington in die periode, maar raadde mij aan contact met haar te zoeken. Ik ging toen naar de Checkerboard Lounge en maakte een praatje met haar. Ze kwam op een avond naar me kijken en vertelde me dat ze niet dat jaar - dat was 1975 - kon opnemen, maar dat ze het jaar daarop zou terugkomen en dat ze dan mij en Magic Slim zou opnemen. Ze kwam in 1976 terug en ze nam ons beiden op en ook nog Johnny Littlejohn. Jimmy Dawkins had vooral de hand in die sessies. Hij bepaalde veelal wie en wat er moest worden opgenomen. Hij fungeerde als een soort talent scout.

-Je speelde veel als leider van een eigen groep, totdat Jimmy Rogers je inhuurde.

HL: Ja, ik speelde regelmatig met Jimmy Rogers en toerde veel met hem. We speelden onder andere in Boston en New York. En in 1980 ging ik voor negen weken naar Europa. Toen ik terug kwam had ik geld om een eigen elpee op te nemen. In die nieuwe studio..... Chicago Trax, nam ik toen de 'Change My Blues' elpee

op. Dat was in 1981 en de plaat sloeg best wel aan. Ik kreeg naar aanleiding ervan weer veel boekingen. Ik trad op in Canada met onder andere Sam Lay en Jimmy Rogers, Luther Allison en Willie Dixon. Een tijdlang was ik echt volgeboekt. Helaas zakte het na een poosje weer terug.

-Waarom mocht je eigenlijk niet op die plaat van Jimmy Rogers meespelen die hij opnam voor Murray Brothers in L.A....

HL: Omdat Rod Piazza, die achter die opnamen zat, alleen z'n eigen band als begeleiders wilde. Om zelf naam te maken natuurlijk.

-Van wie was het idee om die elpee 'Stickshift' met Jimmy Rogers te maken?

HL: Van mij, we waren voor een optreden in Philadelphia en ik had nieuwe snaren nodig voor m'n gitaar. We gingen een muziek-instrumentenwinkel binnen en daar hingen veel acoustische gitaren. Jimmy en ik gingen er wat op zitten spelen. De aanwezigen in de winkel vonden het te gek. Ik dacht toen: 'Waarom maken we samen niet zo'n plaat'.

-Je zei dat je een elpee voor MCM, nee Isabelle opnam, die nooit uitkwam. Of was het Black & Blue?

HL: Nee, dat was ik niet maar George Smith, die een elpee voor Black & Blue opnam. Wel speelde ik mee op die plaat. Ze hebben hem nooit uitgebracht. Iedereen is ervoor betaald, George kreeg er toen 700 dollar voor. Ik snap niet dat ze er nooit iets mee hebben gedaan.

-Hoe vond je Europa?

HL: Een hele ervaring was dat, maar ik zou er liever met een eigen band heen gaan dan met zo'n festival groep. Dan kan ik tenminste klinken zoals ik dat wil en de nummers spelen die ik zelf graag hoor, want daar ontbrak het vaak aan tijdens die toernee.

-Laten we het eens hebben over de num-

Hip Linkchain (foto: Marc PoKempner - Chicago 1987)

mers die op de Black Magic elpee staan. De be doeling was om een live-elpee te maken. Je maakte opnamen in de club B.L.U.E.S., maar er waren problemen...

HL: Het was vooral een probleem met het geluid. Het P.A. system was niet goed genoeg, de sound beviel me niet zo. We namen een hele avond op, maar alleen 'Diggin' My Potatoes' stond er goed op, dus ging ik het jaar erop de studio in en deed ik de rest opnieuw. Toen was alleen m'n toenmalige drummer Huckleberry Hound (Robert Wright) spoorloos en we hebben toen Ted Harvey (voormalige drummer van Hound Dog Taylor) naar de studio laten komen. Bij de opnamen van dit jaar was de bezetting van m'n band alweer veranderd.

-Vind je iets speciaals aan de muziek op de Black Magic elpee, iets dat er uitspringt waarvan je zegt : daar moet je eens op letten.

HL: Ja, het basspel op de nummers die we dit jaar opnamen. Die bas staat als een huis, van dat soort baswerk hou ik. Big John is een prima bassist, hij weet hoe hij een goede basis moet leggen. Net als Bob Stroger en Nick Charles, dat zijn ook van die goede bassisten.

-Een van de dingen die ik waardeer aan je nieuwe plaat, is de aandacht die je hebt besteed aan het schrijven van origineel materiaal. Hoe lang had je de nieuwe songs die erop staan al?

HL: De meeste schreef ik eigenlijk tijdens die Europese toer. Vaak in hotelkamers dan had je totaal niets te doen. Er was vaak geen TV of telefoon en dan pakte ik m'n gitaar en ging wat zitten spelen. Zo schreef ik nieuwe songs. Thuisgekomen zette ik ze op tape en luisterend naar die banden veranderde ik de nummers zo hier en daar. Dus sommige van de nummers schreef ik al in 1980, maar er zijn er ook een paar bij die twee of drie jaar oud zijn.

-Hoe schrijf je. Begin je met de woorden of met de muziek?

HL: Met de woorden. Eerst maak ik een tekst en probeer dan uit in welke toonsoort het 't beste klinkt en of het nummer een langzaam of een snel ritme moet krijgen. Op een gegeven moment valt dat gewoon samen, dan klikt een bepaald ritme met de tekst.

-Vind je het fijn om in een studio te werken?

HL: Vervelend. Ik mis de reactie van het publiek. Live krijgt het vaak direct meer soul. Het publiek schreeuwt naar je of spoort je aan en dat geeft je meer energie. Je krijgt de kracht om je hart erin te leggen. Maar als je live wilt gaan opnemen, is het toch moeilijk omdat je dan wel een erg goed ingespeelde band moet hebben, die precies aanvoelt wat er gaat gebeuren.

-Welke nummers speel je het liefst live?

HL: Het liefst nummers die de mensen op de dansvloer krijgen, zoals 'Diggin' My Potatoes', 'Why I Sing The Blues', 'Walkin' Blues', dat soort dingen. Als ik zie dat de mensen plezier hebben, dan heb ik zelf ook een prima avond.

-Hoe zou jezelf je gitaarstijl willen omschrijven?

HL: Ik zou zeggen dat ik ergens tussen iedereen in zit. Je probeert allicht wel eens te klinken als een gitarist die je goed vindt spelen. Maar als ik dat doe, is het resultaat bij mij toch net weer even iets anders. Als ik bijvoorbeeld probeer B.B. King te imiteren, dan wordt het al gauw toch weer een tikkeltje anders. Dat is m'n eigen inbreng, m'n eigen geluid.

-Welke vocalisten hadden invloed op je?

HL: Oh... invloed op m'n zang... dat waren vooral Muddy Waters, Magic Sam en Jimmy Rogers.

HIP LINKCHAIN DISCOGRAPHY by: Gerard Robs

HIP LINKCHAIN(voc/gtr)

HIP LANKCHAN

with: Eddie Shaw(ts)/Jug Lanchan(bgtr)/Bob Richey(dms)

Chicago, 1963
-Steal My Heart Away JSP 1010
-Millionaires Blues -

HIPS LANKCHAN & THE CHICAGO TWISTERS

with: Eddie Taylor(gtr)/Irving(pno)/Lewis Richard(bgtr)/Drumming Sam Lawrenzo Exford(dms)

Chicago, 1966
-Millionaire Blues Lola S 103
-On My Way -

with: JOE SAVA GE BAND:

Irving(pno)/Eddie(bgtr)(no other names given)

Chicago, 1969
-Somebody's Fishing In My Pond Sanns FS 8802/JSP 1010
(master 8802 A)
-Pickchops -
(master 8802 B)

HIP LANKCHAN & THE WILD CATS

with: Dave Clark(gtr)/Prez Kenneth(bgtr)/Twist Turner(dms)

Chicago, April 5/'76
-Millionaires Blues(master VPMF 4107) Blues King BK 001/JSP 1010
-Confusion Blues (master VPMF 4106) -
-Tell Me Why JSP 1072 -
-You Must Be Shampoo Baby -
-Little Car Blues -
-My Girl (instr) -
-Bright Lights City Jam (instr) -

HIP LANKCHAN

with: Jimmy Miller(gtr)/Ernest Gatewood(bgtr)/Tyrone Centuray(dms)

Chicago, Nov. 1/'76
-You Left Me With A Broken Heart MCM 900.299
-I'm On My Way -
-Last Night -
-All Your Love -
-I Don't Want No Woman -
-Black Nights -
-Reconsider Baby -
-Millionaire Blues MCM 900.306
-Hideaway (instr) -

HIP LINKCHAIN

with: Pinetop Perkins(pno)/Rich Kirch(gtr)/Righthand Frank(bgtr)/Fred Grady(dms)

Chicago, Jan 19/'81
-Cold Chills Teardrop 001
-Change My Blues -
-Shaggy Hound -
-Call Muddy Waters -
-Walking Blues -
-Mad & Evil -
-Walking From Door To Door -
-That Will Never Do -
-My Whole Life Baby Teardrop UR 3357 A
-Nightlife - B

with Jimmy Dawkins(gtr)/Rich Kirch(gtr)/Ralph Lapetino(pno)/Danny Myers(bgtr)/Bob Richey(dms)

Chicago, spring '82
-Mother In Law Blues Rumble 1003
-Bloodstain On The Walls -
-Hideaway (instr) -
-Little Red Rooster -

with Jimmy Rogers(gtr)

Chicago, Oct 6/'82
-Somebody Stole My Mule Teardrop 2002
-Don't Your Pieces Look Mellow -
-Going Down Slow -
-Blow Wind Blow -
-I Don't Know -

VERVOLG OP VOLGENDE PAGINA

-Heb je plannen voor de nabije toekomst?

HL: Niet echt. Ik hoop dat als de nieuwe elpee uit is, het werk weer een beetje aantrekt. Misschien kan ik weer naar Europa.
-Wat moeten de mensen nog over je weten als mens of als muzikant?

HL: Nou ik ben best wel een aardige man, op het toneel ben ik feller, maar ik ben

zeker geen ophitser. In het dagelijkse leven ben ik gewoon een rustig type. Dat moeten de mensen in elk geval weten. En ik wil nog veel platen maken met vooral eigen materiaal erop. Op het ogenblik heb ik alweer acht a tien songs klaar. Ik wil dat zoveel mogelijk mensen horen wie ik ben, voordat ik dood ga.

VERVOLG HIP LINKCHAIN DISCOGRAPHY

with: Rich Kirch(gtr)/Barrelhouse Chuck(pno)/Frank Bandy(Righthand Frank)(bgtr)/
Robert 'Huckleberry' Hound' Wright(dms)

Chicago, July 23/'84

-Diggin' My Potatoes Black Magic BM 9011

with Rich Kirch(gtr)/Barrelhouse Chuck(pno)/Frank Bandy(bgtr)/Ted Harvey(dms)

Chicago, 1985

-House Cat Blues Black Magic BM 9011

-Take Out Your False Teeth -

-On My Way -

-Fugitive -

-Airstusters -

-I'll Overcome -

-Gambler's Blues -

-Blow Wind Blow -

-Suzie Q unissued

-You Were Wrong -

with: Jon McDonald(gtr)/Otis White(pno/org)'Big John Trice(bgtr)/Robert 'Huckleberry
Hound' Wright(dms)

Chicago, May 24, 1987

-I Had A Dream Black Magic BM 9011

-Keep On Searching -

-Bad News -

-Strain On My Heart -

-Bed Bug Blues -

-That's Alright Mama Unissued

NOTE: In 1986 Isabel recorded a total of 24 songs at (10) Artisia Lounge, (10) at
Rosa's and (4) at Hip's home. The latter four being accoustic gospel songs.

The album - not s issued - was to be called: 'Down At The Dumps'. accompayists
at the sessions were Willie James Lyons/Jimmy Dawkins(gtrs) & Wayne Bennet(gtr)
'Broomfield'(bgtr)/Robert Plunket(dms).

ALBUM TITELS:

Original West Side Chicago Blues Guitar - JSP 1010

I Am On My Way - MCM 900.299

Change My Blues - Teardrop 001

Airstusters - Black Magic 9011

Compilations:

The Blues Guitar Album - JSP 1016(1x)

JSP Sampler Of Contemporary Blues - JSP 1072 (1x)

Chicago Blues Nights Vol. 1 - MCM 900.306 (2x)

Live With Jimmy Dawkins - Rumble 1003 (4x)

Stickshift With Jimmy Rogers - Teardrop 2002 (5x)

Hip Linkchain (Marc PoKempner)

We'd like to thank the following people
for their help in putting the discography
together: Hip Linkchain, Steve Wisner,
Dick Shurman and Hans Westerduyn.

GANDALF

Muziektijdschrift
voor Folk & Blues

Zes maal per jaar 56 pagina's gewijd aan muziek met wortels. Interviews,
reportages, achtergrondverhalen, eksklusieve foto's, concertverslagen,
plaatsbesprekingen en informatie voor muzikliefhebbers met een ruimere
kijk.

Zevekotestraat 32
8960 Reningelst
057/33.30.13

Abonnement: 520 fr. voor zes nrs. op rek. nr. 145-0589700-96
voor Nederland, 35 fl op postgiro 3738019 met vermelding van naam en adres